

Chương 12

Khi đồng hồ báo thức reo inh ỏi vào lúc năm giờ sáng, Smitty nhanh chóng tắt đi và vấp vấp trượt ra khỏi giường. Anh đã lăn lộn trong lĩnh vực này bấy nhiêu năm rồi mà vẫn không thể nào ngủ sớm, dậy sớm được. Anh đưa mắt nhìn sang Jessie Ann. Cô ấy vẫn còn đang say giấc nồng, đầu cô vùi vào gối của anh, cặp lông mày lộ ra từ góc chăn cô cố gắng sút văng ra vào tối hôm qua.

Anh nhướn một bên mày lên, đấu tranh tư tưởng giữa việc quay trở lại giường hoặc lại chơi đùa với cặp lông mày ấy thêm chút nữa. Và rồi anh nhận ra anh không thể hoàn thành chuyện gì nếu không có một tách cà phê buổi sáng cả. Vì thế, anh tiến vào nhà bếp, nghiền cà phê và khởi động máy pha. Ghé vào nhà vệ sinh và rửa ráy sạch sẽ, sau đó quay trở lại chỗ máy pha cà phê và chờ đợi.

Anh đổ cà phê nóng hổi ra một cái tách, khi anh kê nó sát vào môi mình thì miệng anh đã bắt đầu ứa nước miếng.

“Ồ, cảm ơn, anh yêu.” Và cứ như thế, cái cốc bị giật đi mất.

Anh nhìn xuống người phụ nữ dám cả gan nâng tách cà phê của anh. Liều thuốc tăng lực thần kì ấy là của anh mà! Và rồi anh nhận ra cô ấy đã ăn mặc chỉnh chu cả rồi.

“Em phải đi sao?” Chết tiệt. Tôi đã nghĩ ra trò vui cho cặp lông mày đáng yêu ấy rồi mà.

“Ồ, phải.” Cô hớp một ngụm cà phê và nhăn nhó. “Trời ạ. Đáng thế.” Và anh đột nhiên nhớ ra... Cô ta rất vênh váo. Trên đời này có kẻ nào lại vênh váo vào lúc năm giờ ba mươi sáng sớm chứ?

Chúa ạ! *Những kẻ dậy sớm* đều vênh váo vào lúc năm giờ ba mươi sáng.

“Tôi phải họp cả buổi sáng. Tôi về văn phòng đây.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Phải. Thật ra, tôi phải đi ngay đây.” Cô ném nửa tách cà phê còn lại cho anh và chui vào lớp áo khoác, rồi khoác cái ba lô ác mộng ấy lên vai. “Tôi đã có một đêm tuyệt vời. Phải công nhận những ả Sói đêm đang ấy nói hoàn toàn đúng. Anh tuyệt lắm.” Cô nhào người lên và hôn má anh. “Và tôi thật sự rất cần điều này. Cảm ơn anh.”

“Vô cùng hân hạnh,” anh lầm nhảm, thành thật đáp trả.

“Được rồi. Ừm... tạm biệt!” Cô quay người và đi khỏi căn hộ của anh.

Khoan đã. Chỉ thế thôi sao? Không hôn nhau nồng nhiệt? Không hứa hẹn sẽ gọi cho anh? Hoặc bắt anh hứa hẹn sẽ gọi lại cho cô? Chuyện quái quỷ gì thế này?

Smitty cảm thấy bối rối và mù mờ như đang lạc trong mộng, anh ngẩn người nhìn cánh cửa bị đóng lại cả phút đồng hồ trước khi nện tách cà phê xuống kệ bếp và đuổi theo cô. Cô kiên nhẫn đứng chờ thang máy, đôi mắt sáng trong và tinh táo ấy tỉ mỉ quan sát trần nhà được tô vẽ bởi người chủ hộ trước. Smitty cố gắng không để tâm đến chuyện cô ấy lại đang tự biên tự diễn.

“Thế khi nào ta mới gặp lại?” anh nghe giọng mình hỏi han.

Cô bình tĩnh nhìn anh. “Chịu thôi. Lịch trình tôi kín bưng mất rồi.”

“Tôi biết, nhưng...”

“Nhưng anh luôn có thể nhắn tin cho tôi.”

Và cô ấy nói một cách băng quơ, “Nếu có phô mai thì đại gì không thêm vào xà lách nhỉ, tôi không ngại đâu.”

Anh khoanh tay trước ngực, không hề nhận ra mình vẫn đang trần trụi trụi. “Nhắn tin cho em?”

“Ừ, tôi biết cả hai ta đều bận rộn mà.” Cô cười. “Đừng lo lắng. Nếu anh không nhắn cũng chẳng sao, tôi sẽ không vừa gào vừa khóc mà ăn vạ đâu. Chẳng cần ràng buộc gì hết.” Và rồi cô cười.

Cửa thang máy mở ra và cô lập tức bước vào trong. “Tạm biệt, anh chàng đẹp trai.”

Mười lăm phút sau và anh vẫn đứng trơ như phỗng tại vị trí ấy.

Ba cuộc họp, đuổi việc một nhân viên cấp cao và vẫn chưa đến mười một giờ trưa. Jess bước vào văn phòng riêng, đá văng đôi giày và ngồi phịch xuống ghế.

Cô phải thừa nhận, tập trung vào công việc thật không dễ dàng gì. Trong đầu cô giờ chỉ lờn vờn những hình ảnh đầy tình sắc tối qua. Tuy vậy, nhờ có chúng mà việc sa thải cũng đơn giản hơn nhiều.

Chúa ơi, cô bị lún sâu quá rồi. Đáng lẽ cô không nên suy nghĩ nhiều thế này sau khi quan hệ với một người đàn ông chứ. Cô biết những người phụ nữ tận hưởng tình một đêm suốt ấy chứ. Nhưng, vẫn như mọi khi, Jess không thể tách bạch con tim khỏi thể xác được. Giờ thì cô vô cùng căm ghét điều này. Căm

ghét sự yếu đuối của chính bản thân mình. Cô chắc chắn Smitty đã quên bằng cô rồi. Cô muốn anh cũng hứng tình và khát khao như cô vậy.

“Tại sao mình phải chịu đựng một mình chứ?” cô tự lẩm bẩm với bản thân.

Chết tiệt, mặc kệ hết. Cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Jess xoay ghế lại và nâng có tay lên để nhìn đồng hồ, lúc này cô phát hiện ra tất cả bọn họ đang ngồi ở đó, chật kín hết băng ghế sofa và ghế bành trong phòng - nhìn chằm chằm lấy cô.

“Sao nào?”

Khi cả bốn người bạn tiếp tục nhìn đăm đăm, cô khịt mũi. “Quên đi. Tớ sẽ không hé lộ chuyện gì cho các cậu đâu.”

“Vì sao vậy?”

Cô rất thích thú khi thấy Phil dám tức giận chất vấn lí do cô không kể hết mọi chi tiết về cuộc tình đêm qua của cô với Smitty cho bọn họ nghe.

“Vì chuyện này chẳng liên quan gì đến các cậu cả.”

“Bọn tớ đã kể cho cậu nghe lần đầu tiên của bọn tớ rồi còn gì.” Phil dụ dỗ.

Cậu chẳng nói gì với tớ cả. Tớ có mặt tại hiện trường mà. Trong một chiếc túi ngủ ở phía bên kia căn phòng và cố gắng không màng đến chuyện của cậu trong vô vọng. Nhưng thưa quý ngài Phil, cậu, cậu ấy, to tiếng không thể tả.”

Smitty tỉnh dậy khi điện thoại anh reo lần thứ bảy. Người gọi đến không chịu nhắn tin, cứ mãi miết gọi đi gọi lại, gọi đi gọi lại. Việc đầu tiên anh làm sau khi quay trở lại căn hộ là leo thẳng lên giường. Và anh hoàn toàn không có ý thức dậy trước khi anh đã sẵn sàng. Dường như có người đã lên sẵn kế hoạch khác thì phải.

Anh thô lỗ nhắc điện thoại lên và tru tréo, “Sao?”

“Cuối cùng cũng chịu bắt máy rồi à, nhóc con.”

Smitty quắc mắt. “Bố?”

“Chứ mày nghĩ tao là ai? Nữ hoàng của Siam hả?”

Smitty ngồi dậy và lắc lắc đầu. Thế này cũng quá sớm rồi đi. Phải đối diện với người đàn ông vẫn còn khiến anh của ngày hôm nay cuống quýt cả lên. Và anh vẫn còn đang đắm chìm trong mộng đẹp cơ mà. À thì... đẹp và vô cùng tình thú. Dường như anh chẳng bao giờ có thể ngừng khao khát Jessie Ann cả. Lẽ ra sau chuyện tối qua, anh nên quên sạch cô ta mới phải. Nhưng anh là một con sói thảm hại, anh phải có được cô gái này một lần nữa. Và anh sẽ đoạt được điều ấy. Smitty khịt mũi khi nhận ra mình tất cả những gì mình phải làm là nhắn tin cho cô. Chúa ạ, anh vốn không sinh ra để làm việc này.

“Mày còn ở đó không, nhóc con?”

“Vâng?” Smitty lại lắc lắc đầu. Mẹ kiếp, anh đã quên bằng đi ông già nhà mình. Đây chắc hẳn là lần đầu tiên chuyện này xảy ra. Có lẽ là vì anh vẫn chưa được thưởng thức tách cà phê của mình. Không có cà phê thì anh sẽ không thể xử lý chuyện gì trong buổi sáng cả. “Vâng, vẫn còn. Xin lỗi, bố.” Anh gãi gãi đầu và ngáp. “Thế bố gọi con có chuyện gì?”

“Tao đang cố gắng tìm hiểu xem mẹ mày vừa nói cái chết tiệt gì cho tao đây. Bà ấy nói mày không muốn dính dáng đến vấn đề lãnh địa của Smitty ở Tennessee nữa, vậy là sao?”

Đúng, anh cần một tách cà phê... ngay bây giờ. “Mẹ bảo với con cả gia tộc đang xem xét lại đường ranh giới ở đó và con đã nhờ mẹ đừng lôi con vào chuyện này.” Smitty bước xuống giường và đi vào nhà bếp. “Con sẽ không tranh giành Smithtown với những tên ngốc ấy đâu. Cứ tặng cho bọn chúng đi.”

“Mày vẫn chẳng khôn lên được tí nào cả, ranh con à.”

Mau lên. Mau làm cho xong cà phê đi. Smitty kẹp điện thoại giữa cổ và vai, anh đổ mớ cà phê lúc sáng đi, nghiền cà phê mới, và đổ nước vào ấm. Căn hộ của anh khá đơn sơ, nhưng một ấm cà phê tốt, đáng tin cậy luôn là một phần không thể thiếu tại nơi này.

“Không tranh giành thì có liên quan gì đến chuyện con chẳng khôn lên được? Con sẽ không quay về đâu, bố à. Bây giờ, nơi đây đã là nhà của con. Là nhà của Sissy. Rồi bọn con sẽ thành công rực rỡ.”

Bố anh cười. “Mày thật sự tin thế? Mày thật sự nghĩ rằng mày có thể cạnh tranh với những công ty giàu sang tài lực hùng hậu đó sao? Mày thật sự nghĩ rằng lũ mèo sẽ trung thành với mày? Nó mà chán thì sẽ bỏ cuộc ngay thôi và mày sẽ lãnh hết hậu quả đấy. Khôn lên đi, ranh con, khôn lên một lần cho tao nhờ. Hãy quay trở lại Smithtown, đây mới là nhà của mày. Trước khi những Bầy khác lùng ra mày và cố đuổi mày đi. Hai đứ mày không đủ mạnh để chống lại những Bầy lớn hơn đâu và cả hai ta đều hiểu chuyện này.”

Smitty đẩy chiếc tách rỗng ra và tựa người vào kệ bếp. “Không,” anh đáp.

“Mẹ kiếp, ranh con! Mà không bao giờ...”

Tạm biệt bố. Gửi lời chào của con tới mẹ nhé.”

Anh ngắt kết nối khi ông bố vẫn còn đang cảm rám và vài phút trôi qua nhưng Smitty vẫn còn ngồi trong căn hộ và im lặng.

Vài phút dài đằng đẵng trôi qua trước khi chiếc điện thoại vút bay, đập mạnh vào tường và nát ra thành quá nhiều mảnh nhỏ để có thể sửa chữa lại.

Jess bước vào văn phòng. Hai cuộc họp nữa, liền kề nhau. Mới suýt soát một giờ trưa thôi và cô đã mệt rã rời.

Jess ngồi ở bàn làm việc, quay số gọi nhanh cho trợ lý của cô. Bets làm việc ngay tại lầu dưới. Thông thường Jess sẽ để trợ lý làm việc ngay bên ngoài văn phòng, nhưng Betsy lại là người thường, nên cô ấy sẽ không bước lên tầng này trừ khi có yêu cầu đặc biệt. Jess biết người phụ nữ ấy rất thắc mắc vấn đề này, nhưng mức lương cao ngắt ngưỡng đủ để khiến nàng ta ngó lơ tất cả.

“Chào, Jess.”

“Chào, Bets. Có chuyện gì đáng chú ý hay không?”

“Tôi đã e-mail cho cô danh sách những khách hàng cần cô gọi điện thoại lại.”

“Cô có thể giải quyết được trường hợp nào không?”

Sau câu nói là một tràng dài im lặng. Quá dài, đến mức Jess nghĩ rằng kết nối đã bị ngắt. “Bets?”

“Tôi đây.”

“Sao thế?”

“Tôi có thể xử lý hầu hết các cuộc gọi... nếu cô muốn.”

“Tôi sẽ không nhờ cô nếu tôi không muốn cô làm.”

“Không thành vấn đề, nhưng thông thường cô vẫn tự tay xử lý, ừm, hầu hết mọi thứ kia mà.”

“Hôm nay tôi mệt rồi. Quá mệt để làm những thứ vặt vãnh này.” Đêm qua, cô chẳng ngủ được gì. “Vậy nếu có chuyện gì cô có thể xử lý...”

“Không thành vấn đề,” Bets gấp rút chen ngang. Đột nhiên, Jess chợt nghĩ có phải cô đang cản con đường thăng tiến của người phụ nữ tội nghiệp này hay không. Và nếu như thế, vì sao Bets vẫn làm việc cho cô?

“Tôi sẽ gửi danh sách cập nhật những khách hàng muốn được đích thân cô tiếp chuyện thay vì người hầu của cô.”

“Cô không phải người hầu của tôi, Bets à.”

Cô ta cười. “Để xem sao. Kenshin Inu gọi điện thoại tìm cô đấy.”

Jess lập tức phấn khởi lên hẳn. “Ồ, Kenshin à! Anh ta thế nào rồi?”

“Nghe giọng thì vẫn ổn. Anh ta sẽ đến đây trong một vài tuần tới và anh ấy muốn hẹn với cô. Tôi đã gửi e-mail cho cô số điện thoại mới của anh ta rồi.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô.”

“Cô còn một cuộc điện thoại từ Bobby Ray Smith nữa.”

“Anh ta gọi sao?” Jess cau mày. Cô đã bảo anh nhắn tin cho cô rồi kia mà. Anh ta gọi để làm gì cơ chứ? Và tại sao cô lại vui vẻ như vậy khi nghe tin này?

“Anh ta có nói anh ta cần gì hay không?”

“Anh ta muốn hẹn cô ăn trưa.”

“Cô hãy gọi lại cho anh ta và bảo là...”

“Và anh ta bảo nếu cô bắt đầu, tôi xin lặp lại nguyên văn câu nói, ‘xoắn xít lên vì chuyện này,’ hãy bảo với cô rằng bố anh ta gọi.”

“Bố anh ta gọi?” Không tốt rồi. Nói thật thì, Jess cứ nghĩ ông ta là một gã Neanderthal¹ chính hiệu vì ông ta không hề biết cách sử dụng điện thoại, đừng nói đến chuyện gọi ra khỏi vùng Tennessee.

“Tôi không biết bố anh ta có gọi hay không. Tôi chỉ lặp lại những gì anh ta đã nói. Nhưng tôi rất thích cách dùng từ ‘xoắn xít’ trong câu nói của anh ta.”

Jess cúi nhìn đồng hồ đeo tay, và đó cũng là lúc cô nhận ra vật thể tội nghiệp đã biến mất từ lúc nào. Chúa ơi, lần cuối cùng cô thấy nó là ở đâu vậy nhỉ?

“Jess?”

“Cho tôi một giây thôi, Bets.”

“Anh ta cũng nhờ tôi nhắn là nếu cô đang tìm đồng hồ đeo tay của mình thì... anh ta đang giữ nó đấy.”

Cô nhắm mắt lại, kinh hoàng trước cảm giác thư thái đang lan tỏa khắp người. Tất cả chúng ta đều không nên gắn bó với một vật vô tri vô giác như thế cả. “Ồ.”

“Tôi sẽ không hỏi câu nói đó có nghĩa gì đâu. Tôi chắc rằng chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

“Cô nói đúng đấy. Khi nào mới đến cuộc họp tiếp theo của tôi?”

“Phải đến ba giờ, cô sẽ có một khoảng thời gian rảnh đấy. Anh ta đang đợi ở nhà hàng ngay góc đường.”

“Được rồi. Cuộc họp này sẽ gặp trực tiếp hay gọi điện thoại?”

“Gọi điện thoại cho đến hết ngày. Nên cô có thể thay trang phục rồi đấy.”

“Ồn Chúa!” Jess lại đá văng đôi giày đi một lần nữa. “Cảm ơn, Bets.”

“Đừng khách sáo. Tôi sẽ báo cáo lại với cô sau khi đã nói chuyện với những khách hàng.”

“Tốt lắm.”

Jess bước đến tủ quần áo nhỏ được kê sát vào tường và chọn ra một thứ thoải mái để mặc. Đặc biệt khi cô chỉ đến gặp mặt Smitty. Cô cũng không có ý định gây ấn tượng với anh hay gì cả.

Ghi chú:

1. Những người nguyên thủy sinh sống trên khắp Châu Âu, nhưng chủ yếu vẫn ở Pháp và Đức.